

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: J. P., narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Petrem Bauerem, advokátem,
sídlem Jinonická 804/80, 158 00 Praha 5,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. MPSV-2021/134810-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 8. 2021, č. j. MPSV-2021/134810-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 Ad 17/2021-63 ze dne 16. 9. 2022 ve výši 46 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů v řízení o žalobě ve výši 4 719 Kč.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 41 Ad 17/2021-63 ze dne 16. 9. 2022 ve výši 1 573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. MPSV-2021/134810-916, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 13. 5. 2021, č. j. 7739/2021/BIL. Tímto rozhodnutím úřad práce zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od února 2021 a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně, neboť žalobkyně se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že v řízení došlo k zásadnímu rozkolu mezi jejím faktickým zdravotním stavem a závěry posudkových lékařů. Konstatovala, že čelila útokům a zaujatosti lékařů a správních orgánů vůči své osobě; byla považována za simulanta. Zdůraznila, že si své zdravotní potíže nevymýšlí, skutečně nemůže chodit, je nepohyblivá, špatně vidí a slyší, má výrazné problémy s páteří, není schopna si obstarat základní životní potřeby a je neustále plně závislá na pomoci svého okolí. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že se zvládá oblékat a obouvat a provádět osobní tělesnou hygienu, a označila jej za neodůvodněný. Podle žalobkyně vzbuzuje postup správních orgánů a jejich rozhodování velké pochybnosti, a proto je namístě v rámci soudního řízení posoudit její zdravotní stav a schopnost zajistit si základní životní potřeby znaleckým posudkem, který vyvrátí nesprávný závěr žalovaného, že je závislá toliko ve stupni I.
3. Podle žalobkyně je zcela na místě, aby jí byl příspěvek na péči zvýšen. Podotkla, že na základě napadeného rozhodnutí je jasné, že její závislost na péči jiné fyzické osoby je minimálně na hraně stupně I a II. Upozornila na to, že mezi oběma stupni příspěvku na péči je významný finanční rozdíl, zvýšení by tedy významně zvýšilo její životní standard a získala by také možnost pořídit si vhodné zdravotní pomůcky a doplňky.
4. Žalobkyně dále namítala, že sociální šetření u ní bylo provedeno formou dotazníku na dálku místo osobního sociálního šetření v jejím obydlí. Uvedla, že z § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách vyplývá, že šetření provádí sociální pracovník a jedná se o osobní pozorování a posuzování relevantních skutečností. Postup úřadu práce se podle žalobkyně opíral o interní instrukci náměstka ministra a byl odůvodněn situací související s pandemií COVID-19, nicméně instrukce mířila na dobu nouzového stavu, který skončil dne 11. 4. 2021. Žalobkyně zdůraznila, že úřad práce získával podklady pro rozhodnutí do 21. 4. 2021 a rozhodl až dne 13. 5. 2021, tudíž měl více než měsíc na doplnění řádného a zákonného sociálního šetření, což však neučinil. Dodala, že předmětná instrukce byla v rozporu se zákonem o sociálních službách, tudíž argument rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 104/2012 není přílehlavý.

5. Nezákonnost spatřovala žalobkyně v tom, že nebyla osobně vyšetřena posudkovou komisí, a to za situace, kdy ji osobně neviděli ani sociální pracovníci, neboť sociální šetření se nekonalo. Odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 34 A 9/2020 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 82/2011. Podle žalobkyně byly její účast při jednání posudkové komise a osobní vyšetření namístě, a pokud je nešlo v určitém termínu realizovat, bylo třeba se domluvit na jiném termínu, o který ostatně i žádala. Dodala, že alibistická poznámka žalovaného, že žalobkyně nebo její zmocněnec souhlasili s posouzením bez osobní účasti žalobkyně, na tom nic nemění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zdravotní stav žalobkyně posoudila Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), jejíž posudek je úplným a stěžejním důkazním prostředkem, na základě kterého bylo rozhodnuto. Nepřítomnost žalobkyně nebyla podle názoru žalovaného v rozporu s právními předpisy, neboť doložená podkladová dokumentace byla dostatečná a objektivní k posouzení zdravotního stavu bez přítomnosti žalobkyně. Zmocněnec žalobkyně navíc žalobkyni z jednání komise telefonicky omluvil a souhlasil s projednáním věci bez jejich účasti. Ohledně sociálního šetření provedeného formou dotazníku z důvodu pandemie odkázal žalovaný plně na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že řízení bylo provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Další podání žalobkyně

7. V replice ze dne 22. 12. 2021 žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci a uvedla, že se s ní žalovaný ve svém vyjádření vůbec nevypořádal. Dodala, že skoro po dvou letech pandemie by správní orgány měly být schopny se přizpůsobit situaci, řádně fungovat a nezkracovat práva a zájmy účastníků řízení.
8. Spolu s vyjádřením ze dne 25. 2. 2022 předložila žalobkyně soudu aktuální lékařskou zprávu ze dne 2. 2. 2022 vyhotovenou MUDr. G., který podle ní nemá pochybnosti o přiznání příspěvku na péči v příslušné výši. Uvedla, že tato lékařská zpráva je ve významném rozporu s posudkovými závěry žalovaného. Podle názoru žalobkyně z této lékařské zprávy jasně vyplývá, že je zcela nemohoucí, nesoběstačná a 24 hodin denně odkázána na pomoc jiné fyzické osoby.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek soud připomíná, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl. Rozsudkem ze dne 16. 9. 2022, č. j. 41 Ad 17/2021-63, soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobkyně předmětný rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V rozsudku ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35, Nejvyšší správní soud nesdílel závěr zdejšího soudu, že posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 byl úplný a přesvědčivý natolik, aby jej žalovaný vzal za podklad pro své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud upozornil na rozpory mezi předmětným posudkem a závěry ze sociálního šetření ze dne 23. 2. 2021, rovněž na nedostatečné podklady, z nichž posudková komise vycházela. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil, aby se s uvedenými otázkami vypořádal. Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 2. 2021 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. S ohledem na epidemiologickou situaci související s pandemií viru COVID-19 a podle Rozhodnutí krizového štábu žalovaného ze dne 9. 9. 2020 byla žalobkyně dne 18. 2. 2021 písemně vyzvána k vyplnění zjišťovacího dotazníku v souvislosti s provedením sociálního šetření. Z tohoto dotazníku ze dne 23. 2. 2021 vyplněného manželem žalobkyně, který je zároveň její pečující osobou, vyplynulo, že žalobkyně potřebuje pomoc při všech deseti základních životních potřebách. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 19. 4. 2021 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice MUDr. J. A. k závěru, že žalobkyně nezvládá čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě tohoto posudku úřad práce rozhodnutím ze dne 13. 5. 2021, č. j. 7739/2021/BIL, zamítl návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči a rozhodl o poskytování příspěvku na péči v původní výši 880 Kč měsíčně od února 2021. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla, že nesouhlasí s hodnocením svého zdravotního stavu a přeje si účastnit se jednání posudkové komise, aby tato mohla zhodnotit její zdravotní stav.
13. V odvolacím řízení si žalovaný nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci“) pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkové komise. Z tohoto posudku soud zjistil, že komise jednala v řádném složení [předsedkyně MUDr. H. H., lékařka MUDr. P. K. (odbornost – neurologie) a tajemnice L. W.], posudek ze dne 22. 7. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, a to v nepřítomnosti žalobkyně. V den jednání posudkové komise zmocněnec žalobkyně telefonicky omluvil neúčast žalobkyně s tím, že se nemají možnost dostat do Ústí nad Labem, ale souhlasí s tím, že zdravotní stav žalobkyně bude posouzen bez jejich osobní účasti. Posudková komise vycházela při posudkovém zkoumání z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, ze spisu odvolacího orgánu, ze sociálního šetření ze dne 23. 2. 2021, ze zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. Ch., z lékařských zpráv MUDr. J. ze dne 10. 12. 2020 a 24. 6. 2021, MUDr. K. ze dne 8. 7. 2021, MUDr. G. ze dne 21. 6. 2021, ze zprávy z laboratorního vyšetření Oddělení klinické biochemie EUC Klinika Ústí nad Labem ze dne 21. 4. 2021, z lékařské zprávy z ORL ambulance Bílina (MUDr. M.) ze dne 18. 2. 2021, z lékařských zpráv MUDr. A. ze dne 22. 1. 2021, MUDr. D. ze dne 4. 2. 2021, MUDr. M. ze dne 21. 9. 2020, MUDr. B. ze dne 13. 1. 2021, ze zprávy z očního vyšetření v Premium Clinic

s. r. o. ze dne 9. 3. 2021 a z lékařských zpráv MUDr. D. ze dne 21. 10. 2020, MUDr. S. ze dne 23. 2. 2021 a MUDr. O. ze dne 2. 2. 2021.

14. Posudková komise konstatovala, že žalobkyně je osobou starší osmnácti let, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť nezvládá základní životní potřeby mobility, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Posudková komise uvedla, že ve zdravotním stavu žalobkyně dominuje emočně nestabilní porucha osobnosti. K sociálnímu šetření provedenému formou dotazníku posudková komise konstatovala, že ačkoli jej podrobně prostudovala a vzala v úvahu, musela při svém hodnocení vycházet zejména z funkčních důsledků zdravotního postižení. Dále posudková komise uvedla, že se plně ztotožňuje se závěrem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, neboť u žalobkyně nebylo z funkčního hlediska prokázáno těžké pohybové postižení. Nicméně s ohledem na polymorbiditu žalobkyně a vertigo ponechala posudková komise zcela hraničně základní životní potřebu mobility jako samostatně nezvládanou. Posudková komise uvedla, že nenalezla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání základních životních potřeb stravování, oblékání a obouvání, neboť žalobkyně nemá ani prokázanou slepotu, ani deklarované závažné funkční postižení horních končetin včetně jemné motoriky ani závažné funkční postižení dolních končetin. K základní životní potřebě tělesné hygieny posudková komise uvedla, že tuto potřebu je žalobkyně schopna vykonávat samostatně s pomocí k tomu určených facilitátorů. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby posudková komise uvedla, že nebyl prokázán ve zdravotním stavu žalobkyně objektivní korelát k samostatnému nezvládání v přijatelném standardu. Důvod, proč žalobkyni manžel podle dotazníku přebaluje, posudková komise nezjistila. Rovněž k nezvládání základních životních potřeb orientace a komunikace nenalezla posudková komise objektivní funkční korelát ve zdravotním stavu žalobkyně. Posudková komise si vyžádala zdravotní dokumentaci, zda u žalobkyně nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu vlivem interních onemocnění, zhoršením smyslových funkcí či pohybových v důsledku úrazu či degenerativních změn kloubních, ale ani tyto skutečnosti nebyly ve zdravotním stavu žalobkyně zjištěny, stejně jako nebylo zjištěno závažné duševní onemocnění. Na základě tohoto posudku posudkové komise vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný neodůvodnil svůj závěr, že se žalobkyně zvládá oblékat a obouvat a provádět osobní tělesnou hygienu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný vycházel z posudku posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, který v odůvodnění rovněž podrobně citoval. Žalovaný označil tento posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý. K *oblékání a obouvání* žalovaný z předmětného posudku akcentoval, že žalobkyně neměla deklarovanou slepotu, ani deklarované závažné funkční postižení horních končetin včetně jemné motoriky, ani závažné postižení dolních končetin, a proto posudková komise nenašla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání této základní životní potřeby. Dále konstatoval, že *tělesnou hygienu* byla žalobkyně schopna vykonávat samostatně s pomocí k tomu určených facilitátorů, tj. madel, protiskluzné podložky, sedačky přes vanu apod.
16. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle zdejšího názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Vycházejí z těchto úvah a zjištění zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

17. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že u ní bylo provedeno sociální šetření formou dotazníku na dálku namísto osobního sociálního šetření u ní doma a že se tento postup opíral pouze o interní instrukci náměstka ministra.
18. Soud nejprve poznamenává, že nepříznivá epidemiologická situace způsobená celosvětovou pandemií viru COVID-19 přetrvávala v České republice i po skončení nouzového stavu dne 11. 4. 2021. V souladu se zásadami činnosti správních orgánů veřejná správa nesměla rezignovat na plnění své činnosti tím, že by úkony ve správních řízeních odložila na konec nouzového stavu nebo pandemie. V návaznosti na tento požadavek vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí instrukci náměstka pro řízení sekce 7 č. 2/2021, kterou upravilo postup při provádění sociálního šetření za účelem poskytování příspěvku na péči po dobu trvání nouzového stavu vyhlášeného podle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a změně dalších zákonů. Na tuto instrukci lze podle názoru soudu vztáhnout závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 104/2012-40: „... *metodické pokyny coby interní (v určitých případech též normativní) akty správních úřadů mohou být za předpokladu, že nejsou v rozporu se zákonem, pramenem uznávané správní praxe, která může poskytovat oporu pro rozhodování v jednotlivých případech, a správní soudy mohou takovou ustálenou správní praxi využít při přezkumu správních aktů.*“ K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, publ. pod č. 1383/2007 Sb. NSS. Vycházejí z této judikatury zdejší soud konstatuje, že sociální šetření provedené formou zmíněného dotazníku se od standardního sociálního šetření liší pouze v tom, že dotazník nevyplňuje sociální pracovník. Tato odchylka od textu § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách nezpůsobuje podle názoru soudu nezákonnost zmíněné instrukce, neboť šlo o zcela mimořádné řešení vyžadované mimořádnou pandemickou situací. Lpění na sociálním šetření prováděném sociálními pracovníky by představovalo nepřiměřené zdravotní riziko pro všechny zúčastněné osoby, případně by mohlo paralyzovat všechna probíhající řízení o příspěvku na péči. Soud proto považuje nahrazení sociálního šetření dotazníkem směřujícím ke zjištění stejných informací, jaké zjišťoval sociální pracovník, po dobu trvání nouzového stavu za legitimní a nikoli nezákonné.

19. Pro projednávanou věc je podstatné rovněž to, že předmětný dotazník žalobkyně se svým manželem vyplnila dne 23. 2. 2021, tj. za trvání nouzového stavu a v souladu s uvedenou instrukcí. Samotná skutečnost, že nouzový stav skončil dříve, než úřad práce vydal své rozhodnutí, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod ke zpochybnění uvedeného postupu a obsahu předmětného dotazníku. Soudu navíc není zcela jasné, proč žalobkyně namítá, že sociální šetření provedené formou dotazníku bylo k její tíži (zkrátilo její práva a zájmy), když tento dotazník vyplňovala společně s manželem, nic jim nebránilo tam uvést veškeré skutečnosti, které považovali za relevantní, a přimět tak správní orgány, aby se všemi těmito skutečnostmi zabývaly. Soud připomíná, že sociální šetření je jen jedním z více podkladů pro rozhodnutí ve věci příspěvku na péči. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že i kdyby předmětná instrukce byla v rozporu se zákonem o sociálních službách, je otázkou, nakolik by v tomto případě mohlo formální porušení právního předpisu, navíc za výjimečné epidemiologické situace a nouzového stavu, zasáhnout do práv žalobkyně. Poznámku žalobkyně, že skoro po dvou letech pandemie by správní orgány měly být schopny se přizpůsobit situaci, řádně fungovat a nezkracovat práva a zájmy účastníků řízení, proto soud pokládá spíše za obecný povzdech, když v tomto ohledu žalobkyně nijak poškozena nebyla.
20. Soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 252/2022-35 shrnuje, že zvolená náhradní forma sociálního šetření žalobkyni sama o sobě na právech nezkrátila. Výsledkem sociálního šetření totiž bylo zjištění, že žalobkyně nezvládá ani jednu ze základních životních potřeb vymezených § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, a tedy by měla dostávat nejvyšší možný příspěvek na péči. Soud však podotýká, že pokud posudková komise a žalovaný považovali sociální šetření provedené metodou dotazníku za nedostatečně věrohodné a přesvědčivé (jak bude ostatně rozebráno dále), mělo být přistoupeno po skončení nouzového stavu k doplnění standardního sociálního šetření v místě pobytu žalobkyně.
21. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky řízení není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká, asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
22. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách platí, že *„[o]soba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*
a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

- b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,*
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,*
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,*
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.“*

23. Z § 9 téhož zákona vyplývá, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví (ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem), osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
24. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (srov. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách). Tímto předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Podle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky platí, že „[p]ři hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.“ Z § 2a této vyhlášky plyne, že „[p]okud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“ Podle § 1 odst. 4 dané vyhlášky platí, že „[z]a neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.“

25. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby:

- a) *Mobilita – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat: 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.*
- b) *Orientace – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, 2. mít přiměřené duševní kompetence, 3. orientovat se osobou, časem a místem, 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, 5. orientovat se v obvyklých situacích přiměřeně v nich reagovat.*
- c) *Komunikace – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, 2. chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, 3. vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, 4. porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, 5. používat běžné komunikační prostředky.*
- d) *Stravování – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.*
- e) *Oblékání a obouvání – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.*
- f) *Tělesná hygiena – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holt se.*
- g) *Výkon fyziologické potřeby – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky.*
- h) *Péče o zdraví – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetřovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.*
- i) *Osobní aktivity – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, 2. plánovat a uspořádat osobní aktivity, 3. styku se společenským prostředím, 4. stanovit si a dodržet denní program, 5. vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.*
- j) *Péče o domácnost – Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna: 1. nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, 2. manipulovat*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s předměty denní potřeby, 3. obstarat si běžný nákup, 4. ovládat běžné domácí spotřebiče, 5. uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, 6. vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, 7. obsluhovat topení, 8. udržovat pořádek.

26. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že „[p]ři posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.“
27. Zdejší soud připomíná, že k otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, jenž např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, vyslovil, že posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Zdůraznil, že „[n]a výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, kde zdůraznil, že „[v] řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona ... o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
28. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, Nejvyšší správní soud shrnul, že „... pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.“ Nejvyšší správní soud podotkl, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků, a uzavřel, že posudek nesplňující požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem.
29. Vycházejí z citované judikatury zdejší soud konstatuje, že žalovaný postupoval správně, jestliže v odvolacím řízení nechal v intencích § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách vypracovat posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021, neboť žalobkyně rozporovala závěry obsažené v rozhodnutí úřadu práce, jež vycházelo z posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 19. 4. 2021.

30. S ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřenou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu se soud zaměřil za na to, zda je posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobkyně podle právní úpravy příspěvku na péči. Soud zároveň neshledal, že žalobkyně čelila tvrzeným útokům a zaujatosti lékařů a správních orgánů vůči své osobě, ani že by byla považována za simulanta. Z posudku posudkové komise ani z protokolu o jednání posudkové komise nelze zjistit zaujatost posudkových lékařů vůči osobě žalobkyně. Samotná skutečnost, že posudková komise z objektivního hlediska vyhodnotila zdravotní stav žalobkyně a zvládání základních životních potřeb jinak, než jak to subjektivně vnímá žalobkyně a její manžel, rozhodně nepředstavuje útok na žalobkyni ani nezakládá podjatost lékařů či správních orgánů (ostatně ani v rozhodnutí úřadu práce, ani v napadeném rozhodnutí soud nenalezl tvrzení subjektivního charakteru základající závěr o podjatosti správních orgánů).
31. Soud nicméně shledal, že posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 se opíral o podklady, mezi kterými jsou podstatné nejasnosti a rozpory. Posudková komise uvedla, že prostudovala a vzala v úvahu výsledky sociálního šetření ze dne 23. 2. 2021, ale musela při hodnocení zdravotního stavu žalobkyně vycházet především z funkčních důsledků zdravotního postižení. Posudková komise dále považovala sociální šetření za provedené v souladu se zdravotním stavem žalobkyně. Toto odůvodnění soud nepovažuje za dostatečné. Soud připomíná, že žalobkyně v sociálním šetření provedeném formou dotazníku uvedla, že nezvládá celkem deset základních životních potřeb, zatímco posudková komise uznala jako nezvládnuté pouze čtyři základní životní potřeby. Posudková komise své odchýlení se od závěrů sociálního šetření měla opřít o relevantní argumenty vyplývající z podkladové zdravotního dokumentace. Dále mohla iniciovat u správního orgánu doplnění standardního sociálního šetření v místě pobytu žalobkyně. To však posudková komise neučinila a namísto tohoto závěry sociálního šetření a konkrétní tvrzení žalobkyně o nezvládání základních životních potřeb ignorovala. Posudková komise tedy bez bližšího vysvětlení dospěla k závěru odlišnému od závěru sociálního šetření, čímž zatížila posudek ze dne 22. 7. 2021 vadou.
32. K podkladům, z nichž posudková komise v posudku ze dne 22. 7. 2021 vycházela, soud dále uvádí následující. Žalobkyně v návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, v sociálním šetření a následně v odvolacím řízení opakovaně tvrdila, že je omezeně pohyblivá, používá invalidní vozík, k lékaři jezdí sanitkou a nosí ji manžel, který jí zároveň pomáhá měnit polohy. Posudková komise při hodnocení pohybových problémů žalobkyně výslovně odkázala na neurologické nálezy, ortopedický nález a nález praktického lékaře. Ve výčtu podkladů a rekapitulaci lékařských zpráv je však uveden pouze jeden neurologický nález MUDr. A. D. ze dne 21. 10. 2020. Rovněž na dokumentaci ošetřujícího praktického lékaře odkázala posudková komise pouze obecně ve výčtu podkladů. Jakýkoli ortopedický nález a další neurologické nálezy mezi podklady zcela chybí. Posudková komise dále nereagovala na lékařskou zprávu z poradny pro léčbu bolesti od MUDr. I. G. ze dne 21. 6. 2021, z níž vyplynulo, že žalobkyně udává bolesti i přes dávku opiátových analgetik a trvají u ní závratě (*vertigo*). Tato lékařská zpráva je navíc o osm měsíců novější než jediný neurologický nález MUDr. D. V případě vyšetření páteře magnetickou rezonancí a evokovaných potenciálů, která jsou v neurologickém nálezu zahrnuta, je zpráva od MUDr. G. novější dokonce o devatenáct, respektive třináct měsíců. Soud k podkladům dále připomíná, že ve správním řízení manžel žalobkyně a zároveň pečující osoba opakovaně uváděl, že žalobkyně má inkontinenci moči i stolice, a proto ji musí přebalovat. Na namítanou inkontinenci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posudková komise reagovala odkazem na urologické vyšetření ze dne 4. 11. 2019. Soud připouští, že toto vyšetření u žalobkyně neprokázalo těžkou inkontinenci moči ani stolice. I kdyby soud nicméně pominul, že vyšetření bylo k datu vyhotovení posudku posudkovou komisí (22. 7. 2021) více než dvacet měsíců staré, nebyl tento urologický nález uveden ve výčtu podkladů. V rekapitulaci podkladů je oproti tomu shrnut urologický nález MUDr. P. O. ze dne 2. 2. 2021, který nějakou formu inkontinence u žalobkyně diagnostikoval. Posudková komise se tedy k dostupné lékařské zprávě prokazující inkontinenci nevyjádřila a soudu není zřejmé, z čeho ve svých závěrech vyšla. K tvrzení manžela žalobkyně, že ji přebaluje, posudková komise pouze uvedla, že důvod takového postupu z funkčního hlediska nezná, resp. že ve zdravotním stavu žalobkyně neprokázala objektivní korelát k samostatnému nezvládnání výkonu fyziologické potřeby v přijatelném standardu. Tento závěr však opřela pouze o staré vyšetření, k němuž navíc v posudku neuvedla žádný lékařský nález. Soud proto nemůže tento závěr ani v podkladech ověřit.

33. Soud shrnuje, že posudek posudkové komise ze dne 22. 7. 2021 nelze považovat za úplný a přesvědčivý. Byť totiž formálně obsahuje všechny nezbytné náležitosti, z jeho odůvodnění není patrný myšlenkový postup, který vedl posudkovou komisi k závěru učiněnému v dané věci. Odkazy na staré lékařské nálezy bez jejich srovnání s novějšími či odkazy na nálezy, které nejsou v posudku vůbec uvedeny, totiž budí značné pochybnosti především o úplnosti posudku. Soud rovněž nepovažuje posudek za přesvědčivý, neboť posudková komise nedostatečně reagovala na výsledek sociálního šetření a konkrétní tvrzení žalobkyně týkající se nezvládnání základních životních potřeb.
34. Ačkoli provedení sociálního šetření formou dotazníku nebylo samo o sobě pochybením, měla dát posudková komise správnímu orgánu podnět k doplnění standardního sociálního šetření v místě pobytu žalobkyně, a to zejména v situaci, kdy v průběhu řízení nouzový stav vyhlášený z důvodů pandemie onemocnění COVID-19 pominul, anebo vytvořit podmínky pro umožnění osobní účasti žalobkyně na jednání posudkové komise. Soud totiž nepřehlédl, že žalobkyně ve správním řízení žádala, aby byla osobně vyšetřena a absenci tohoto vyšetření namítala i v podané žalobě. Soud připouští, že obecně není osobní vyšetření posuzovaných osob povinností posudkové komise, která při zpracování posudku vychází primárně z nálezů odborných lékařů. Uvedené však platí pouze za situace, kdy je posudková komise schopna posoudit zdravotní stav posuzované osoby řádně na základě dostupné lékařské dokumentace a výsledku sociálního šetření. Taková situace však v projednávané věci nenastala, neboť posudková komise měla k dispozici neúplné podklady a výsledek sociálního šetření bez řádného zdůvodnění nepovažovala za přesvědčivý.
35. Soud navíc nemůže přehlédnout, že se žalobkyně z jednání posudkové komise omluvila z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu, pro který se nemohla dostavit na jednání posudkové komise do Ústí nad Labem. Posudková komise tedy rozhodovala bez osobního vyšetření žalobkyně a provedení sociálního šetření v místě jejího bydliště v situaci, kdy neměla k dispozici dostatečné podklady pro rozhodnutí. Osobní přítomnost žalobkyně při jednání posudkové komise byla nanejvýš vhodná za účelem doplnění posudku a odstranění nejasností (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19, nebo ze dne 5. 2. 2016, č. j. 2 Ads 209/2015-76).
36. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl dostatečnou oporu ve správním spisu a vyžadoval zásadní doplnění. Posudek posudkové komise, na němž žalovaný založil odůvodnění napadeného rozhodnutí, totiž nesplňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti. Žalovaný se podle názoru soudu neměl s tímto posudkem spokojit, nýbrž si vyžádat jeho doplnění ve shora naznačeném směru. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na nezbytnost zásadních doplnění skutkového stavu (nejen doplnění posudku posudkové komise, ale případně též uskutečnění sociálního šetření) přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, nikoli k doplnění posudku nebo zadání znaleckého posudku.

37. Soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Tato vada řízení umožnila soudu rozhodnout bez jednání. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku posudkové komise a případně též doplní sociální šetření.
38. Ostatními žalobními námitkami se soud pro nadbytečnost nezabýval, neboť jejich hodnocení by v situaci, kdy novém řízení na základě nově zjištěného skutkového stavu může žalovaný dospět k odlišným závěrům, bylo předčasné.
39. Žalobkyní navržené dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví posudkové lékařství, soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť skutkový stav bude zásadním způsobem doplněn v dalším řízení, ke kterému soud věc žalovanému vrátil.
40. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 41 Ad 17/2021-63, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení rozhodující, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 46 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Jiné náklady žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.
41. Soud dále přiznal právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 15 Na 212/2021-24, podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v řízení o žalobě v celkové výši 4 719 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za tři úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, podání žaloby a repliky – 2x § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 819 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka již byla přiznána rozsudkem ze dne 16. 9. 2022, č. j. 41 Ad 17/2021-63, a právnímu zástupci vyplacena z účtu zdejšího soudu (srov. platební poukaz na č. l. 73 soudního spisu). Vzhledem k tomu, že byl zmíněný rozsudek zdejšího soudu ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen v plném rozsahu, musel soud odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v řízení o žalobě přiznat znovu, tentokrát však již částka 4 719 Kč nebude právnímu zástupci žalobkyně vyplacena, neboť k její výplatě již došlo.
42. Samostatným výrokem soud poté přiznal právnímu zástupci žalobkyně JUDr. Petru Bauerovi, advokátovi, podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobkyně a náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2022, č. j. 41 Ad 17/2021-63, a to ve výši 1 573 Kč. Tato částka se skládá z částky 1 000 Kč za jeden úkon právní služby po 1 000 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 AT) [podání kasační stížnosti – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 300 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [jeden režijní paušál 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 273 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Částka 1 573 Kč bude právnímu zástupci žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. května 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce